

Hij is moe, dood vermoeid van de wandeling en er is eenige tijd toe noodig, voor hij zijn kalmte terugheeft. — — —

Aan den avond van dien dag is het licht en leven in zijn huis. Mooi helder zijn gang en kamers, en planten en bloemen staan keurig gerangschikt. 't Is feest, wel huiselijk en met weinig drukte ter wille van Eva's zenuwen en papa's gestel, maar toch . . . 't is wèl feest.

Clara wordt twaalf jaren en nu moest het, 't kon bijna niet anders, er moeten kleine gasten komen, hoe vervelend zulke dingen ook zijn, maar men kan er zich niet aan onttrekken. De kinderen worden uitgevraagd, dus terugvragen is noodzaak, en dan in vredesnaam maar wat méér, in eene moeite gaat het nu tòch door, maar 't is vervelend.

„O, gruwelijk vervelend!” — zucht Eva. — „Die ongelukkige verplichting tegenover vrienden en kennissen, men gaat er gebukt onder!” —

Langzaam wordt het troepje kinderen grooter en eindelijk zijn ze voltallig en de beide ruime vertrekken in één, tot danszaal ingericht.

Een zonnig aanzien heeft dat kindergewoel, kleurig en frisch als een mooie Meimorgen en evenveel belovend in hun ontluikend leven.

Gemakkelijk in een hoekje zit de heer Van Voorst en ziet het gewoel aan. Altijd zoekt hij tusschen blond en bruin zijn eigendom. Dan verschijnt Clara's mooi hoofdje met de lichtblauwe strikken onverwacht of vliegt Rudolf in dolle vaart hem voorbij met het danseresje naar zijn keuze. Een andermaal is 't Marie met haar zacht en aardig kopje, hem toelachend, overgelukkig.

„Dol heerlijk, pa!” roept ze.

Hij knikt haar toe, doch ze is alweer vóórt en verdwenen tusschen de anderen.

Nu zijn kleine Hanna. Ze kan niet meedoen in de rij der dansenden, straks bij spel of zang, komt háár tijd. Ze kijkt — kijkt — de blauwe oogen strak en wijd open, naar 't levendig en dartel joelen.

Dan ziet ze haar vader. Vliegenvlug, dwars door de dansende, op gevaar af van vallen, naar hem heen, de bloote, ronde knietjes op de zijnen en de naakte armen vast, héél vast om zijn hals.

„Mag 'k hier kijken, pa?”

„Zeker vrouwtje!”

Ze gaat zitten, pal den rug tegen zijn borst, erg gemakkelijk. 't Hoofdje komt hem onder de kin en zoo kan hij zijn lippen laten rusten op heur haren.

Heerlijk, dat warme leven, daar vlak tégen hem. Hij vat haar knietjes, zoo mollig en gezond. Die aanraking verkwikt hem. Alsof hij zich verzadigen moet aan 't kind, zoo drukt hij telkens 't kleine lichaam tegen zich. Nooit genoot hij zóó als nu! Nooit bekoorde hem 't rijke menschenleven zóó als 't hem nu omvat, omsluit, streelt en koestert.

Genieten wil hij en zich baden in den overvloed van gezondheid en kracht rondom hem. Zijn mond even rustend op 't kind, wiegt hij haar heen en weer en neuriet zachtken de dansmelodie mede in geregelde maatorde met de kleine voetjes, dáár trappelend op den vloer. Telkens heeft hij 'n knik